

CŨNG VÌ HAM BẰNG CẤP TÚ TÀI

Gia đạo hai ông bà Lê Đức Nghĩa cũng khá, đủ chi dụng trong thời buổi gạo châu củi quế. Hai ông bà chỉ sanh dạng một gái tên Lê Thị Phi Tiến, nhan sắc của cô tuy dòm cá cá chẳng lừ đừ, ngắm nhận nhận chẳng sa, chớ cũng dễ làm cho trai thiếu niên say mê một lúc. Niên kỷ cô đã hai tám lẻ một nhưng vì óc của cô đã nhiễm sự giàu sang nên cô chỉ ước làm sao cho cô có một người chồng xứng đáng làm ông này ông kia, có bằng cấp tú tài, tấn sĩ, cùng là cử nhân, v.v... mà lại giàu sang, ruộng cò bay thẳng cánh, thì cô mới chịu lấy làm chồng cô. Lạ thay hai ông bà cũng đã nhiễm sự ấy, cho nên cô Phi Tiến mới giữ dạng một phần tư tưởng ấy.

Đến tuần cặp kê, có nhiều chỗ đi nói mà cô chẳng chịu, cô chê không có bằng cấp tú tài, mà lại nghèo nên cô không chịu, nhiều cậu thiếu niên tức lòng mới bày mưu này kế nọ dặng hại cô cho bỏ ghét.

Thầy Hoàng Vô Tâm là một thầy trong bọn bị cô Phi Tiến khinh rẻ, trù tính dặng một kế. Thầy mới năn nỉ ông Cò mi Ngô Minh Thọ... Dặng mượn bằng cấp tú tài và xe Talbot Limousine của ông. Chiều lại thầy Vô Tâm mới cậy bà già gần bên nhà làm mai giùm thầy. Bà già cô Phi Tiến hỏi bà mai rằng:

- Chẳng hay thầy đi nói con tôi đương thời làm việc gì tại đâu, làm ông gì?

- Ông Cò mi đa, chớ chẳng phải chơi đâu mà hỏi thầy này thầy nọ, ông làm trên dinh Khâm sứ, có bằng cấp Tú tài, lương bổng mỗi tháng dặng một trăm ngoài. Cha mẹ ông giàu có, nên ông đi làm đi bằng xe hơi.

- Dặng, có vậy thì tốt, nhưng ông là con một hay là con út?

- Ông là con một nên cha mẹ ông cưng ông lắm, chừng cha mẹ ông chết thì ông hưởng một mình ông một cái gia tài rất lớn, một năm thu huê lợi dặng chừng vài muôn, con gái của bà mà sa vào đó rồi thì tự do ăn xài, chớ khỏi lo chi nữa hết.

- Cha, giàu dữ vậy lặn, nhưng khoan đã để tôi hỏi con gái tôi thử coi nó chịu hay không. Hai a! (dạ)! Ra đây má biểu chút con.

- Thừa má kêu con ra có việc chi?

- Đây bà này tính làm mai cho con ông Cò mi nào làm trên dinh Khâm sứ đó con, vậy con chịu hay không trả lời cho người ta biết dặng người ta mừng, con.

Bà già tiếp: - Nếu cô Hai đây mà chịu rồi thì cô đòi chi ông Cò mi cũng sắm cho cô hết, ông giàu có lắm cô hai, chừng dặng cô rồi chắc là ông cưng cô lắm.

Cô Phi Tiến còn dự dự chưa quyết, bà già mới bồi thêm: - Ông Cò mi này là con một mà lại giàu nữa cô hai, thật cô có phước quá nên ông mới thương cô, nên cậy tôi nói giùm. Cô Phi Tiến nghe xong mới trả lời: "Thưa má, má định đâu thì con theo đó, chỗ nào mà má ưng bụng thì con cũng vậy". Bà già nghe nói mừng thầm, mà má cô cũng vậy.

Bà già dặng việc, nên kiếu ra về, cho thầy Vô Tâm hay và biểu chiều mai qua coi mắt, thầy Vô Tâm qua nhà cô Phi Tiến, hai ông bà và cô đều ưng bụng cả, định bữa chúa nhật tới thì làm lễ cưới. Đám cưới cũng khá trọng. Thầy Vô Tâm mới làm hôn thư hôn thú dặng hoàng. Bữa kia thành linh, thầy kêu vợ ra nói:

- Nay mình, mình biết tôi làm việc ở đâu không? Làm ông gì?

- Mình khéo giả ngộ thì thôi.

- Ai đi giả ngộ với mình bao giờ.

- Thì mình làm ông Cò mi ở dinh Khâm sứ chớ đâu.

- Mình lầm rồi đa. Tôi làm ở nhà in Albert Portail ăn lương mỗi tháng đặng 35 ngàn bạc, cha mẹ tôi nghèo khổ chớ có phải ông Cò mi, cò mớ gì đâu.

Đây này để tôi đi lấy ra cho mình coi, cái bằng cấp Tú tài này có phải của tôi đâu, tôi mượn của ông Cò mi Ngô Minh Thọ đây mà, với cái xe hơi cũng vậy, mình tin chưa?

Cô Phi Tiến nghe nói ứ hự, mặt cô dầu dầu, việc đã lỡ ra rồi biết tính làm sao?

Thầy Vô Tâm cười và nói tiếp: - Hồi trước tôi đi coi mình mình chê tôi không xứng đáng, vậy chớ nay mình lấy ai đây, phải lấy tôi hay không?

Cô Phi Tiến ăn năn đã mượn rồi, hy vọng của cô đã trôi theo dòng nước. Sáng ra thấy Vô Tâm mới lại nhà cha mẹ vợ, gặp lúc ông già vợ đi khỏi, nên thầy mới nói với mẹ vợ rằng:

- Má này, má chắc tôi giàu lắm phải không?

- Sao mà không chắc, con có xe hơi, con làm ông Cò mi.

- Má nghĩ sai rồi, tôi đương không có một đồng một chữ làm sao mà có xe hơi đặng, ấy là của tôi mượn của người ta với cái bằng cấp Tú tài đặng đi nói con má vậy thôi chớ nào có chi đâu, như má không tin thì má hỏi lại con má thử coi thì má biết.

- Con nói chơi hay thiệt vậy con?

- Thiệt chớ chơi đâu má. Tôi tên là Vô Tâm, má quên hay là nhờ vậy mà má mới gả con má cho tôi.

Bà già vợ nghe đến đây bắt dừng dừng dưng, chỉ ngồi thở ra mà thôi; thầy Vô Tâm mới nói:

- Thưa má con về!

Bà già chẳng nói một tiếng. Chừng ông về bà nói lại thì ông có vẻ buồn và nói:

- Con mình ra nông nổi này cũng vì ham bằng cấp tú tài.

**Công luận báo,
Số 2110, ngày 6/7/31**